

A Pécsi Ítéltábla a személyesen eljáró **I.rendű felperes neve** I. rendű, **II.rendű felperes neve** II. rendű és **dr. III.rendű felperes neve** III. rendű (mindhárman ... szám alatti lakos) felpereseknek - a dr. Terjék Péter ügyvéd által képviselt **alperes neve** címe alperes ellen kártérítés iránt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a Alperesi beavatkozó (fél címe 1) beavatkozott - a **Sz** Törvényszék 2012. október 4. napján kelt, 17.P.20.976/2010/40. számú ítélete ellen az alperes által 41. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A feljegyzett 350.000 (háromszázötvenezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy a **N**, belterület **00**. helyrajzi számú, természetben **N**, **V** utca **00**. szám alatt található, 631 m² alapterületű, „lakóház, udvar, gazdasági épület” megnevezésű ingatlan tulajdonosai jelenleg **L-L** arányban az I. és II. rendű felperes, míg további **”** arányban a gyermekük, a III. rendű felperes. Az I. és II. rendű felperes házastársak, két gyermekük van: a III. rendű felperes és a perben nem álló **Cs** utónevű gyermek. A gyermekek ebben a házban nőttek fel, és oda is házasodtak. Az ingatlan kb. 80 éve épült, vert falú épület, kettő, egyenként közel 80 m² alapterületű lakrész került kialakításra. Jelenleg az I. és II. rendű felperes lakja a hátsó lakóépületet, míg a III. rendű felperes családjával az utcafronti lakórészt használja.

A **n 00/1** helyrajzi számú, 1290 m² alapterületű, „beépítetlen terület” megnevezésű ingatlan az udvar végéhez csatlakozik, **”-”** arányban áll az I. és II. rendű felperes tulajdonában. Azon 1993-ban egy 49 m² hasznos alapterületű, 68,6 vízm³ űrtartalmú fürdőmedencét létesítettek engedéllyel.

N község szennyvíz-csatarnázása és szennyvíz-elvezetése beruházás műszaki leírását 2003. július 2. napján az alperesi beavatkozó készítette el. A szennyvízátemelők és szennyvíz-nyomóvezetékek műszaki leírásának a I. szennyvízátemelőre vonatkozó része szerint a **B** utcában a **X-01.** és **X-07.** helyszínrajzon jelölt helyen, közterületen megépülő

szennyvízátemelő F típusú, 11,94 l/s visszaállító képességű szivattyúval és biofilter beépítésével készül, az átemelő földémszerkezetén három db kezelőnyílás készítendő, a lebúvó nyílásokat zárható kivitelben kell elkészíteni, az átemelő teljes belső felületén vízzáró vakolattal, a kénes gázok elleni védelmet biztosító műgyanta fedéssel, a tartózkodási idő csökkentése érdekében az átemelő egy levegő kompresszor beépítésével valósul meg. A szivattyú kiemelése az aknából, beemelése az aknába 500 kg teherbírású, kézi hajtású láncos emelővel volt tervezve, amely az akna földemlemezéhez csavarozott görbített tartóra szerelt.

Az I. számú szennyvízátemelő és a hozzá tervezett zárukna 2004. évben készült el, a felperesek ingatlanától hozzávetőleg 000 méterre, közterületen, a n 00 helyrajzi számú, a felperesek közös tulajdonát képező, n 00 és 00/1 helyrajzi számú ingatlanokkal határos ingatlanon. A szennyvízelvezető művek üzemeltetését határozott idejű szerződés alapján a B Kft. végzi.

Bizonyos széljárás mellett, a levegő nyomottsága esetén az átemelőből érezhető szennyvízszag miatt a korábban rendszeresen használt fürdőmedence használatával és a pihenőkertben rendezett baráti összejövetelekkel a felperesek felhagytak. A felperesek korlátozva érzik magukat továbbá a ház körüli és kerti munkák végzésében, gyermekekkel, unokákkal való szabadtéri játékokban, sportokban, szabadban való étkezésben, szabadban való pihenésben, a lakás szellőztetésében - az esetenként tapasztalható kellemetlen szennyvízszag, a szennyvízátemelő okozta bűzhatás miatt. A szennyvízátemelő meghibásodása, javítása, szokásos karbantartása során az aknából a kézi hajtású láncos emelővel emelik ki a szivattyút, a helyszínre esetenként tartályos szennyvízszippantó járművel érkeznek a munkások, a csatornatisztítás, a szivattyú ki- és visszaemelése és a szennyvíz anaerob rothadása okozta bűz kiáramlása zavaró, ezek idegen zajok a csendes, nyugodt, falusias környezetben, és e hatások szükségtelenül zavarják a felpereseket.

A n 00. helyrajzi számú ingatlanon létesült szennyvíz-végátemelő a felperesek n 00. helyrajzi számú ingatlanában 932.000 forint, míg a 00/1 helyrajzi számú ingatlanában 446.200 forint forgalmi értékcsökkenést okozott.

A felperesek elsődleges kereseti kérelmükben a n I. számú végátemelő elbontására és áthelyezésére kérték kötelezni az alperest.

Másodlagos kereseti kérelmükben az I. és II. rendű felperes javára személyenként 1.425.000 forint, a III. rendű felperes javára 2.050.000 forint, mint az ingatlan forgalmi értékének csökkenésében jelentkező vagyoni kár és ezen összegek után 2009. február 19. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá személyenként 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2010. szeptember 1. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint az I. - III. rendű felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 500.000 forint vagyoni kártérítés és annak 2010. november 1. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

Állították, hogy az alperes a tervezettől eltérően olyan helyszínt választott, amely számukra a lehető legzavaróbb megoldást eredményezte, és az OTÉK által meghatározott 150 méteres védőtávolságot az alperes nem tartotta be, ezért az általuk peren kívül beszerzett - R.S. ingatlanközvetítő által készített - értébecslésre alapítva a n 00/1 helyrajzi számú

ingatlan 100 %-os, míg a lakóingatlan 42 %-os értékcsökkenésének megtérítését követelték. Az 500.000 forint vagyoni kártérítést arra alapozták, hogy a fürdőmedence használhatatlanná vált, vízfeltöltés nélkül balesetveszélyes, ezért el kell bontani, az eredeti állapot helyreállításának várható költsége 500.000 forint. Nem vagyoni kártérítést arra hivatkozva kértek, hogy az egészséges környezethez való személyhez fűződő joguk sérült, és életminőségük hátrányosan változott a szennyvízátemelő közelsége, illetve annak hatása miatt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az ingatlanban a szennyvízátemelő léte az ingatlanokban értékcsökkenést okozott volna. Személyiségi jogi jogsértést nem ismert el, és állította, hogy a vagyoni és nem vagyoni kártérítés előterjesztett igények egymást kizárják a perbeli esetben. A medenceelbontással kapcsolatos igényt azért kérte elutasítani, mert az nincs ok-okozati összefüggésben a szennyvízátemelő műtárgy létesítésével, és egyébként is jelenleg már használaton kívül áll.

Az alperesi beavatkozó szintén a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a talajmechanikai szakvélemények alapján volt szükség az eredeti tervekhez képest áthelyezni 300-400 méterre a szennyvízátemelőt, a meghatározott mélység ugyanis a talajvíz viszonyokra tekintettel nem volt tartható.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 15 napon belül személyenként 1.344.550 forintot, valamint 344.550 forint után 2009. december 1. napjától a kifizetésig a törvényes mértékű késedelmi kamatot, a III. rendű felperesnek 1.689.100 forintot, valamint 689.100 forint után a kifizetésig a törvényes mértékű késedelmi kamatot és az I-II-III. rendű felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 650.963 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a Ptk.100.§-át alkalmazva a szennyvízátemelő elhelyezéséből és működéséből eredően a szomszédos lakóingatlan zavarásának szükségességét a szennyvíztovábbítás, mint közszolgáltatásban megnyilvánuló közcélúság és közérdek önmagában nem igazolja. A létesítési engedély és a jogszabályoknak való megfelelés az építető kártérítési felelősségét nem zárja ki. Az építető alperes, aki a közmű tulajdonosa is egyben, kizárólag akkor menthette volna ki magát, ha bizonyítja, hogy az átemelő műtárgy létesítésére csak az adott helyen volt lehetősége. Nem az optimális elhelyezést kellett tehát bizonyítania. Az alperes azonban a más helyen történő elhelyezést nem bizonyította, ezért kártérítési felelősséggel tartozik. Mivel a felperesek a Ptk.4.§-ában foglalt együttműködési kötelezettségüknek nem tettek eleget, azaz nem olyan időben tiltakoztak, amikor még a távolabbi kivitelezés nem járt volna aránytalan költséggel (2008. október 29-én kelt ügyvéd által szerkesztett felszólító levél), így a műtárgy elbontását nem kérhették már.

Az elsőfokú bíróság a kirendelt dr. B.F. igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, hogy az átemelő nem a fedvényterv szerint épült, nem is tartották be az Országos Településrendezési és Építési Követelményekről szóló 253/1997. (XII.20.) Korm. rendelet (OTÉK) szennyvíztisztító, szennyvíziszap-kezelő, tároló és elhelyező építmények legkisebb távolsága (védőterület) V. pontjában meghatározott legkisebb 20 méteres védőtávolságot. A gazdasági épülettől ugyanis 10 méterre, a fürdőmedencétől kb. 18 méterre került elhelyezésre a szennyvízátemelő. A szakvélemény alapján a bíróság megállapította, hogy a tervezett kompresszor nem került elhelyezésre, és bűzhatás volt

észlelhető a szemle során is. Kiemelkedően gyakori esetben hibásodik meg a szivattyú, ilyenkor és egyéb karbantartás miatt is, a fedlapokat ki kell nyitni, amikor a szennyvízszag akadálytalanul áramlik ki az átemelőből. A szakvélemény alapján azt is rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a talajvíz mélysége nem volt indok az eredeti tervtől eltérő áthelyezésre, hiszen a módosított helyszínen ugyanolyan szinten áll a talajvíz.

Az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést az elsőfokú bíróság **W.L.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő kiegészített, a 25/1997. (VIII.1.) PM rendelet 2.§-ának (2) bekezdésében írt, a piaci értékek meghatározására alkalmazható három módszeren alapuló szakvéleménye alapján állapította meg. A szakértő véleménye alapján rögzítette, hogy a háborítatlan állapothoz képest az értékegyensúly megbomlott, a szag vagy bűzhatás és a javítással kapcsolatos munkavégzések a környezetet terhelik, és ehhez pszichés félelem is társul a szennyvízátemelő közelsége miatt.

Az elsőfokú bíróság a felperesek személyes nyilatkozata, tanúvallomások - így **S.J.** és **H.P.** vallomása - alapján egyértelműen megállapította, hogy a felperesek életminősége hátrányosan megváltozott, a társasági események a kertben elmaradtak, nyáron nem lehet ablakot nyitni az erős emberi ürülékszagtól, és zajhatással jár a karbantartás is.

Ezért a szakvéleménnyel egyező összegben értékcsökkenést, mint vagyoni kártérítést és a felperesek által igényelt nem vagyoni kártérítést megítélte a Ptk.355.§-ának (1) és (4) bekezdése és Ptk.339.§-ának (1) bekezdése alkalmazásával. A késedelmi kamatkötelezést a Ptk.301.§-ának (1) bekezdésére alapította; a nem vagyoni kártérítés összege tekintetében mellőzte a kamatot, mivel a jelenkori értékviszonyokat vette figyelembe, az ingatlanban bekövetkezett értékcsökkenésre pedig a szakvélemény keltét követő időponttól ítélte meg kamatot.

A medence megszüntetésével összefüggő vagyoni kártérítést alaptalannak találta az alperes érvelését elfogadva, miszerint nem állhat fenn közvetlen oksági kapcsolat a medence megszüntetése és a szennyvízátemelő által okozott környezeti hatások között, hiszen a fürdőmedence-használat csak esetenként, kritikus körülmények között jár csökkent intimitásvesztéssel és szaghatással.

A perköltség viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezés a Pp.81.§-ának (2) bekezdésén alapult.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte.

Másodlagosan a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó felperesi igények elutasítását kérte. Mindkét esetben a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte, azt hangsúlyozva, hogy a felperesek követelése eltúlzott volt.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, kellő részletességgel és alapossággal állapította meg, abból helytálló jogi következtetést vont le, helyes jogszabályokat alkalmazva, és

érdemi döntése is helytálló, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet minden tekintetben helybenhagyta a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Ptk. 100.§-ának (1) bekezdése alapján, hogy az alperesnek a felperesek ingatlanának szomszédságába épült szennyvízátemelő rendszere szükségtelenül zavarja a felpereseket. A három felperesnek a zavaró szag- és zajhatásra vonatkozó tényállítását megerősítette **S.J.** és **H.P.** tanúk vallomása; a szaghatást alátámasztotta dr. **B.F.** igazságügyi műszaki szakértő véleménye; a zajos karbantartási, illetve hibaelhárítási munkák időpontjait, gyakoriságát bizonyította a **B Kft.**-nek a számítógépes felügyeleti rendszer alapján készült írásbeli tájékoztatása és adatközlése; továbbá mindezen hatásokat igazolta **W.L.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye, amikor a nem kívánt szag és zaj miatt értékcsökkenést állapított meg.

Ezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy máshol, a felpereseket kevésbé zavaró módon nem lehetett elhelyezni a szennyvízátemelőt. Bírói tájékoztatás ellenére, annak tudatában nem vállalta az erre vonatkozó szakértői bizonyítást, hogy a kimentés körében - a Pp.164.§-ának (1) bekezdésére is figyelemmel - a bizonyítás az alperest terhelte (**Sz** Törvényszék 17.P.20.976/2010/40. számú jegyzőkönyv 2. oldal 2. és 6. bekezdése). Így alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy az alperes és a munkálatokat végzők, tervezők állítják, hogy csak a megvalósult helyre lehetett építeni a perbeli műtárgyat. Az alperes e tényre csak egy tanút kért kihallgatni; a bíróság **M.I.** tanút kihallgatta, akinek a nyilatkozatából az vált egyértelművé, hogy az alperes számára legoptimálisabb megoldást keresték: „az volt a cél, hogy műszakilag minél közelebb legyen és önkormányzati ingatlanon célszerű kivitelezni, mert a telekhasználati jogok megszerzése így nem ütközik akadályba” (**Sz** Törvényszék 17.P.20.976/2010/14. számú jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdés). Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy szakkérdés bizonyítására a tanúvallomás különben sem elegendő. Egyetértett a másodfokú bíróság az ítélet azon megállapításával is, miszerint éppen a helyszín változtatása igazolja, hogy több lehetőség is volt az átemelő elhelyezésére.

Az alperes tehát nem tudta kimenteni magát a kárfelelősség alól, ezért köteles megtéríteni a felperesek kárát.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azon alperesi hivatkozással, hogy a szabványnak megfelelő szennyvízátemelő műtárgy negatív hatásait a felpereseknek közérdekből viselniük kell. Az állandó bírói gyakorlat szerint sem a hatósági engedély léte, sem a közérdek nem mentesíti a károkozót a kártérítési felelősség alól (EBH2007.1600., BH2007.226.).

Az ingatlanban bekövetkezett értékcsökkenést az elsőfokú bíróság **W.L.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján helyesen állapította meg. Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alperes fellebbezési érvelésével, hogy értékcsökkenés csak az ingatlan eladásakor realizálódik. A szakvélemény alapján egyértelműen bekövetkezett az értékcsökkenés a szennyvízátemelő létesítésével. Annak konkrét mértékét 2009. novemberi időpontjára vetítetten adta meg a szakértő, ez azonban csak a késedelmi kamatok kezdő időpontja meghatározása körében bír jelentőséggel.

A másodfokú bíróság az alperes perbeli hivatkozásával összefüggésben (**Sz** Törvényszék 17.P.20.976/2010/8. számú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó két bekezdés) utal arra, hogy a **N 00.** hrsz.-ú ingatlan L' - L' részét az I. és II. rendű felperes valóban csak 2007-ben, a szennyvízátemelő létesítése után vásárolta meg, azonban helyzetüket a családi kapcsolatok figyelembe vételével kell megítélni. Az I. és II. r. felperes már 1986-tól rendelkezett az ingatlanon tulajdoni illetőséggel, illetve 1988-tól a teljes ingatlan az osztatlan közös tulajdonukban állt, a perben nem álló gyermekük, ... **Cs** és a III. rendű felperes a szülőktől származtatta tulajdonjogát ajándék és tartás címén; a szülők mindvégig fenntartották haszonélvezeti jogukat, és 2007-ben a korábban saját tulajdonukban állt illetőségeket vásárolták vissza ... **Cs**-tól. Az ingatlan adásvételét tehát nem a piaci viszonyok alapján kell értékelni: a gyermekük segítése volt a cél, ennek érdekében vállalták a zajos, bűzös ingatlan használatát. Ez azonban nem zárja ki, hogy vagyoni és nem vagyoni kárt szenvedtek. Annál is inkább, mivel a **N 00/1** hrsz.-ú ingatlan mindvégig a szülők tulajdonában maradt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az alperesnek a vagyoni és nem vagyoni kártérítés egyidejű kizártságára vonatkozó okfejtését sem: két különböző jogintézményről van szó, eltérő a rendeltetése és a vizsgálandó körülmények is. A vagyoni kár az ingatlanban bekövetkezett értékcsökkenés kiegyenlítését szolgálja, a nem vagyoni kár a személyiségi jogsérelem kompenzálását célozza.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság felperesek nyilatkozata, valamint **S.J.** és **H.P.** tanúk vallomása alapján, hogy a felperesek életminősége hátrányosan változott a szennyvízátemelő rendszer hatására: a kerti sütésben, nyáron a szabadban tartózkodásban, kertművelésben, medencehasználatban, szellőztetésben, sőt, a hátsó lakrész használatában korlátozza a felpereseket a szag és a zaj. Ezen a felperesek változtatni nem tudnak, el kell viselniük. A felpereseket pedig elköltözési kötelezettség nem terheli.

A felpereseket ért nem vagyoni kártérítés körében a másodfokú bíróság kiegészíti a jogi indokolást annyiban, hogy a felperesek hivatkoztak az Alkotmány 18.§-ában írt egészséges környezethez való jog, mint személyiségi jog megsértésére is (**B** Városi Bíróság P.20.127/2009/26., **Sz** Törvényszék P.20.976/2010/3.). Az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdése hasonlóképpen rendelkezik: Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez.

Ugyan a felperesek a környezetvédelmi szakértő költségeit nem vállalták előlegezni, azonban **W.L.** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleményében rögzítette, hogy a szag- és bűzhatás terhelik a környezetet, és ehhez a szennyvízátemelő közelsége miatt pszichés félelem is társul. **S.J.** tanú egyértelműen azt vallotta, hogy azért költöztek el az ingatlanból, mert nem érezték jól magukat a bűdös környezetben (**Sz** Törvényszék P.20.976/2010/8. számú jegyzőkönyv 4. oldal közepe).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az egészséges környezethez való jog nemcsak azt jelenti, hogy ne kelljen az egészségre ártalmas, esetleg életveszélyes környezetben élni, hanem magába foglalja a jó közérzet megtartásának követelményét is. A bűzös levegő kétségtelenül ront az ember jó közérzetén. Így a felperesek személyiségi joga sérült, ezért a Ptk.75.§-ának (1) bekezdése, 76.§-a és

84.§-ának (1) bekezdés e) pontjára is figyelemmel alappal tartanak igényt a nem vagyoni káraik megtérítésére. Annak az elsőfokú bíróság által megítélt összegét a másodfokú bíróság is szükségesnek tartotta a felpereseket ért hátrányok kompenzálására.

Szintén alaptalan az alperesnek az esetleges új vevővel kapcsolatos érvelése: hiszen a piaci viszonyok figyelembe vételével, a szennyvízátemelő műtárgy nem vitásan negatív hatásaira is tekintettel kialakult alacsonyabb vételár kifizetése után az új vevő a jelen perben már megtérített károkat - többlettényállási elem nélkül - ismételtelen nem követelheti. Az esetleges új vevő életminősége sem rosszabbodhat az itteni viszonyokhoz képest, mivel korábban nem lakott itt.

Az alperes perköltségre vonatkozó fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

Helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Pp.81. §-ának (2) bekezdését, amely úgy rendelkezik, hogy ha a per kártérítésre irányul, vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek összegszerű megállapítása bírói mérlegeléstől függ, az ellenfelet akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak.

Az állandó bírói gyakorlat szerint nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak a követelés, ha annak kb. 50%-át megítéli a bíróság. Mivel a felperesek a követelésük leszállítása, majd újbóli felemelése után sem kértek többet az eredeti követelésüknél, és annak 52%-a alapos volt, így a fenti rendelkezés a költségek viselésére alkalmazható volt.

A sikertelenül fellebbező alperes az Itv.5.§-ának (1) bekezdés *b)* pontja alapján illetékmentes. Az illetékmentessége folytán feljegyzett 350.300 forint illetéket az állam viseli az Itv.74.§-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint. A fellebbezési eljárásban a felperesek jogi képviselő nélkül jártak el, így ügyvédi munkadíj az oldalukon nem merült fel.

A másodfokú bíróság az ítéletét tárgyaláson kívül hozta meg a Pp.256/A.§-ának (4) bekezdésére figyelemmel.

P é c s , 2013. július 4.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró